

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 521.)

"Ασε με ρε σου λέω!... Θά σε βαρέσω μωρε, να φάω τὰ κόκκαλα τῆς μάννας μου, θά σε βαρέσω!... "Ασε με!...

— 'Εσύ μωρε θά βαρέσεις;... Τί με κρατῆς μωρε ἀπό τὸ λαιμό;... 'Αμόλα μου τὸ χέρι δά σου βαστάει!...

Καὶ ὀφθαλμοὶ προβάλλουν ἔξω τῶν κογχῶν, καὶ γλώσσαι κρέμαντ' ἔξω ἐν σιέλοις, καὶ γογγυσμοὶ ἀκούονται, καὶ τὴν ὠχρότητα ἐδίωξε προπολλοὺ ἢ πελιδνότης.

'Αλλά, διαμῆς, ἐξ ἐντάσεως ὡς ἀκουσίας, ἀποσπασθεῖσα ἀκαθέκτως, ἡ χεὶρ τοῦ κρατοῦντος τὴν μάχαιραν τινάσσεται, φέρεται ταχεῖα χωρὶς νὰ ἠξεύρη καὶ ἐκείνη πῶς πρὸς τὸ ἀντικρὺ στῆθος, κ' ἰσχυρότερα ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνεπιγνώτου τῆς φθοῆς, ἐμπήγεται εἰς τὴν σάρκα, κάτωθεν τοῦ δεξιῦ μαστοῦ.

— "Ωχ!, ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, βαθέως, μετὰ πόνου, κατακτινόςας ὡς τὸ φλωρί. "Αἴντε μωρε, μ' ἔφαγες!...

Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ διαδρέχη τὰ ἐνδύματα, διέφυγε τῆς παλάμης τὸ ρεβόλδερ, ἔπεσε χαμαί, παρὰ τὸν πρότερον πεσόντα ἦδη κοῦκκον. "Εντρομος ὁ ἄλλος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ συμβάντος, ἔδρε τὴν μάχαιραν, ἔκυψε κ' ἔλαβε τὸν κοῦκκον, φαίνεται ὡς λάφυρον, καὶ φεύγων εἰς τὰ τέσσερα εὐθύς, ἐξηφανίσθη ἐξοπῖσω τῆς γωνίας, ἀστραπή. 'Ο τραυματίας ἔμεινε μεμονωμένος, ἔκλινε τὸ γόνυ πρὸς τὸ χῶμα, ἔβαλεν ἐπώδυνον οἰμωγὴν.

— 'Ἐλάτε μωρε παιδιά!... Μ' ἔφαγε ὁ ἀτιμος!...

Οἱ κεκρυμμένοι, βλέποντες ἓνα πλέον, μόνον καὶ πεσμένον καταγῆς, καὶ πληγωμένον, ἤρχισαν συρρέοντες, ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ ἄφησαν τὰ ἀγκωνάρια, προσέδραμον, τὸν περιέβαλον ἐν κύκλῳ. Δύο ἔλαβον αὐτόν, ἀπὸ τῶν μασχαλῶν, τὸν ὑπανήγειραν, τὸν ἔστησαν ἐπάνω εἰς τοὺς πόδας του, κ' ἐβάδισαν, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ ἐμπρός.

— Μωρ' ἔκαμα γὼ νὰν τοῦ κρατῆσω τὸ χέρι ποῦ νὰ πάρ' ὁ διάλογος!..., λέγει οἰονεὶ ἀχθόμενος ἐπὶ τῷ συμβάντι εἰς τῶν προσδραμόντων.

— Μωρε τοὺς εἶχα πιασμένα καὶ τοὺς δύο ἐγὼ μὰ μοῦ ξέφυγαν!..., προσθέτει ἄλλος, πλειοδοτῶν εἰς γενναιότητα.

— Βρὲ θὰν τοῦ τὴν ἔπερνα γὼ τὴν κάμα, μὰ τί νὰ σοῦ κάνω!..., ἀντικροῦει τρίτος, ὅλοι ὑποροῦντες ὅτι προσεπάθησαν πάση δυνάμει νὰ προλάβουν τὸ κακόν, καὶ ἀνεμίχθησαν ἐνεργῶς διὰ νὰ χωρίσουν, ἀλλ' ἄδηλον ἐκ ποίας ἀνωτέρας τύχης, ἢ ἐπέμβασις τῶν δὲν ἀπέβη τελεσφόρος. Καὶ ἐνῶ ὁ τραυματίας μεταφέρεται ὑποβασταζόμενος εἰς τὸ πλῆσιον φαρμακεῖον, συνεχῶς ἀναστενάζων, οἱ θεαταὶ χειρονομοῦν βιαίως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ὑπὸ τὸ τρομαλέον φέγγος τοῦ φανοῦ, καὶ συζητοῦν ἐπὶ μακρόν, με παραστατικὰ κινήματα καὶ με κραυγὰς, καὶ μεγαληγοροῦν, προσπαθοῦντες νὰ καταπείσουν καὶ ἀλλήλους κ' ἑαυτούς, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν καυγᾶν...

Μιχαὴλ Μητσάκης

'Ο κομπάζων ἐπὶ τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ τάξει, διαλαλεῖ τρόπον τινὰ ὅτι εἶνε κατώτερος.

Μουλάκι μου, ἔλεγε κλίνουσα τὴν κεφαλήν της ἐπάνωθεν μου, ἡ δὲ γλυκύτατη φωνὴ της ἐνέφαινε καὶ τινα τρόμον. Διὰ τί νὰ μ' ἀκούσης καὶ νὰ πηδήσης;... "Ἐλα, σ' ἀγαπῶ, σήκω!

Τὸ στῆθός της ἀνέπνεε πλῆσιον τοῦ στῆθους μου καὶ αἱ χεῖρές της ἐθώπευον τὴν κεφαλὴν μου· αἰφνης δὲ — ὦ, Θεέ μου! — τί συνησθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην; — Τὰ χεῖλη της τὰ δροσερὰ καὶ γλυκύτατα ἐκάλυπτον διὰ φιλημάτων τὸ πρόσωπόν μου ὅλον, καὶ ἔψαυσαν καὶ τὰ χεῖλη μου... "Αλλά παρευθὺς νοήσασα ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου μου ὅτι ἡ λιποθυμία μου εἶχε παρέλθῃ, καὶ τοι εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς, ἠγέρθη μεθ' ὀρμῆς λέγουσα·

— "Ἐλα! σήκω, διαβολάκι, ξεμυαλισμέγε! Διὰ τί κυλίσαι εἰς τὴν σκόνην;

"Ἠγέρθη.

— Δός μου τὸ ἀλεξήλιόν μου· βλέπεις ποῦ το ἐπέταξα καὶ ἔπειτα μὴ με κυττάξης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· τί ἀνοησῖαι εἶν' αὐταί; Δὲν πονεῖς πουθενά; Δὲν σ' ἐκέντησαν ἢ τσικνίδες; Σοῦ εἶπα νὰ μὴ με κυττάξης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. "Αλλ' αὐτὸς δὲν καταλαμβάνει τίποτε! δὲν ἀποκρίνεται τίποτε! ἔλεγεν ὡς καθ' ἑαυτήν... Πήγαινε ἔς τὸ σπῆτι σας, κύριε Βάλδεμαρ, καθαρίσου καὶ μὴ θέλῃς νὰ μ' ἀκολουθῆς; εἰ δε μὴ θά μου κακοφανῆ, καὶ τότε πλέον ποτέ... .

Καὶ πρὶν συμπληρωθῆ τὴν φράσιν ἀπεμακρύνθη σπεύδουσα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα καθήμενος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· οἱ πόδες μου δὲν ἠδύναντο νὰ με ὑποστηρίξωσι· αἱ χεῖρες μου με ἔκαιον διότι αἱ κνίδαι με εἶχον κατακεντήσῃ, ἠσθανόμην πόνους εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου ζάλην. "Αλλ' ὅ τι συνησθάνομην ἤτο τοσοῦτον εὐφρόσυνον καὶ ἠδὺ ὥστε οὐδέποτε πλέον ἐπὶ ζωῆς μου ἐπανελήφθη. "Ἡσθάνομην καθ' ὅλα τὰ μέλη μου καχεξίαν τινὰ εὐάρεστον ἥτις τέλος εἶχε καταλήξῃ εἰς ἀναφωνήσεις χαρμολύπους καὶ ἄλματα. Πράγματι, ὡς βλέπετε, ἤμην ἔτι παιδίον.

ΙΓ'

"Ὀλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἤμην φαίδρος καὶ ὑπερήφανος, διετήρουν σαφέστατα ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὴν αἰσθησὴν τῶν φιλημάτων τῆς Ζηναΐδος ἐνθυμούμενος μετ' εὐφροσύνου φρικιάσεως πᾶσαν λέξιν της καὶ τὸσον ζηλοτύπως ἐδουκάλιζον τὴν ἀπροσδόκητον εὐδαιμονίαν μου, ὥστε ἐφοδοῦμην μάλιστα νὰ ἐπανιδῶ ἐκείνην ἥτις ἤτο ἡ αἰτία τῶν ἀγνώστων μοι τούτων συγκινήσεων. Μοι ἐφαίνετο δὲ ὅτι οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἄνθρωπος παρὰ τῆς εὐτυχίας, καὶ ὅτι ἦδη ὤφειλον νὰ εἰσπνεύσω δι' ὄλην τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου τὴν ὑστάτην εἰσπνοὴν καὶ νὰ ἐκπνεύσω.

"Αλλά τὴν ἐπιούσαν πορευόμενος πρὸς τὴν Ζηναΐδα κατειχόμεν ὑπὸ ταραχῆς σφοδρῆς, ἦν μάτην προσεπάθουν νὰ συγκαλύψω ὑπὸ τὸ προσώπειον ἀταράχου

ἀμεριμνσίας ἀνθρώπου θέλοντος νὰ δολώσῃ ὅτι εἶνε διακριτικὸς καὶ εἰξεύρει νὰ σιγᾷ.

"Ἡ Ζηναΐς με εἶδεν ἄνευ τινὸς ταραχῆς ἀλλὰ μόνον με ἠπειλῆσε διὰ τοῦ δακτύλου της καὶ με ἠρώτησεν ἐὰν εἶχον μώλωπας ἐπὶ τοῦ σώματός μου. "Αμα τῇ ἐρωτῆσει της διελύθη παραχρῆμα καὶ ἡ σοβαρὰ ἠρεμία μου καὶ τὸ ἦθος μου τὸ μυστηριώδες μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ἡ ἀπέναντι αὐτῆς στενοχωρία μ' ἔ.

Καὶ ναὶ μὲν δὲν προσεδόκων παρὰ τῆς Ζηναΐδος ἑκτακτόν τι, ἀλλ' ἡ ἠρεμία αὐτῆς ἐνεποίησεν ἐν ἐμοὶ τὸ αἰσθημα ψυχρολουσίας. "Ενόουν ὅτι μ' ἔδλεπεν ἐνώπιόν της ὡς παιδίον καὶ διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου ἐσπαράσσεται. "Ἡ Ζηναΐς ἐδάδιζεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐμειδία ὁσάκις συνηστῶντο τὰ βλέμματά μας· ἀλλ' ἡ διάνοιά της ἤτο πολὺ μακρὰν ἐμοῦ ὡς ἐφαίνετο φῶς φανερόν... .

"Νά της ὁμιλήσω περὶ τῶν χθεσινῶν; διενοήθην· νὰ τὴν ἐρωτήσω ποῦ ἔτρεχε τόσον σπεύδουσα, διὰ νὰ μάθω τέλος... .

"Αλλά ἀντὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω, ἐποίησα διὰ τῆς χειρὸς μου κίνημα ἀποθαρρύνσεως καὶ ἐκάθισα ἀπομεμονωμένος ἐν τινὶ γωνίᾳ.

"Ὁ Βελοβζορόδ εἰσῆλθεν. "Εγὼ δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἐχάρην.

— Δέν σας εὐρῆκα ἵππον ἠσυχον, εἶπεν ἀποτόμως. Μοῦ ὑπεσχεθῆσαν ἓνα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσθε; Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω; ἠρώτησεν ἡ Ζηναΐς.

— Τί φοβοῦμαι; "Αλλά σεῖς δὲν εἰξεύρετε νὰ ἱππεύετε, καὶ ὃ μὴ γένοιτο ἂν συνέβαινε δυστύχημα. Καὶ δέν μου λέγετε πόθεν σᾶς ἤλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα τέλος πάντων;

— Τοῦτο εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός. Τότε λοιπὸν θά παρακαλέσω τὸν Πέτρον Βασιλίεβιτς... ("Ὁ πατήρ μου ὠνομάζετο Πέτρος Βασιλίεβιτς καὶ μετ' ἀπορίας του ἠκούσα προφερόμενος τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐκολίας, ὡς ἐὰν ἡ Ζηναΐς ἤτο βεβαία ὅτι ἡ αἰτισίς της θά εἰσπνεύετο)... .

— "Α! μετ' αὐτοῦ θέλετε νὰ ἐξέλθετε εἰς ἵππασίαν, εἶπεν ὁ Βελοβζορόδ.

— Εἶτε μετ' αὐτοῦ εἶτε μετ' ἄλλου σᾶς εἶνε ἀδιάφορον· ἀλλ' ὅπως δῆποτε ὅχι βέβαια μαζί σας.

— "Ὅχι μαζί μου; ἠρώτησεν ὁ Βελοβζορόδ. "Ὅπως ἀγαπᾶτε. Πολὺ καλά. Θά σας εὐρω ἓνα ἵππον.

— Μόνον νὰ προσέξετε νὰ μὴ μου εὐρετε κανὲν ψοφίμι· σᾶς λέγω πρὸς γνώσιν σας ὅτι θέλω νὰ καλπάζω.

— Θά καλπάζετε ἀφ' οὔ το θέλετε... "Αλλά μετὰ τίνος;... μετὰ τοῦ Μαλεῦσκι;

— Καὶ διὰ τί ὅχι μετ' αὐτοῦ, σπαθοφόρε μου; "Ακούσατε λοιπὸν, προσέθηκε, μὴ χύνετε φλόγας ἀπὸ τὰ μάτια σας καὶ θά σας πάρω καὶ σᾶς συνοδεύω. Εἰξεύρετε πολὺ καλά τί εἶνε εἰς ἐμὲ ὁ Μαλεῦσκι... . Οὐί!... καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Μοῦ τα λέγετε αὐτὰ πρὸς παρηγορίαν, ἐγόγγυσεν ὁ Βελοβζορόδ.

"Ἡ δὲ Ζηναΐς καμψύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε: